

Република Србија
УПРАВНИ СУД
9 У. 6033/12
10.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са вишим судијским сарадником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд, ради поништаја решења број 4314-179/2010 од 05. марта 2012. године, у правној ствари аконтационог задужења доприносима за социјално осигурање, у нејавној седници већа одржаној дана 10.04.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиоца, адвоката са пословним седиштем у ..., у улици ... број ..., изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Регионалног центра Београд – Филијале Стари град број 416-1а/7-92 од 16.04.2010. године. Ожалбеним решењем, пореском обвезнику је утврђено аконтационо задужење доприносима за социјално осигурање за период од 01.01.2010. до 31.12.2010. године, на месечну основицу од 20.544,15 динара, тако да аконтациона обавеза за период од 01.01.2010. до 31.03.2010. године износи и то: доприноса за пензијско и инвалидско осигурање 13.559,14 динара, доприноса за здравствено осигурање 7.580,79 динара, а доприноса за случај незапослености 924,48 динара и укупна месечна аконтациона обавеза доприноса за социјално осигурање износи 7.354,80 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 02.05.2012. године, тужилац оспорава

законитост решења туженог органа са законом дозвољених разлога. Указује да је оспорено решење захваћено битном повредом правила поступка из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, чије одредбе изричито прописује да се у образложењу другостепеног решења морају ценити сви наводи жалбе, а што је тужени орган пропустио да учини. Такође, сматра да је оспорено решење донето уз битну повреду правила поступка из члана 235. став 1. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење тог решења не садржи утврђено чињенично стање на које је тужилац указао у жалби изјављеној против решења првостепеног органа, нити садржи разлоге који би с обзиром на утврђено чињенично стање требало да укажу на одлуку дату у диспозитиву. Тужилац даље наводи да основуцу за обрачун доприноса за социјално осигурање представља просечна месечна нето зарада по запосленом, а не бруто зарада која у себи садржи и доприносе. Посебно указује да је без значаја позивање пореских органа на решење донето у другом поступку, јер исто не ослобађа порески орган обавезе да правилно утврди све чињенице од којих зависи доношење законите одлуке. Тужилац наводи да је првостепени орган погрешно утврдио висину основице доприноса за обавезно социјално осигурање, што је имало за последицу погрешно обрачунату висину полазне основице за обрачун доприноса. Наглашава да Закон о порезу на доходак грађана изричито прописује да је опорезиви приход од самосталне делатности опорезива добит, те да полазну основуцу за утврђивање паушалног прихода може да чини само висина просечне месечне зараде по запосленом у нето а не у бруто износу који у себи садржи и доприносе. При том, истиче да у вези наведеног није дат ниједан разлог у образложењу оспореног решења. Посебно указује на став Врховног суда Србије изнет у пресуди број 3179/01 од 12.06.2002. године, из које произилази да основуцу за обрачун доприноса за социјално осигурање чини просечна месечна нето зарада по запосленом, а не бруто зарада која у себи садржи и доприносе. Са изнетих и других разлога, предлаже да суд након одржане усмене јавне расправе тужбу уважи, поништи оспорено и првостепено решење и предмет врати првостепеном органу на поновно поступање. Предложио је и да суд обавезе Републику Србију да му надокнади трошкове поступка у висини административне таксе на жалбу против решења првостепеног органа и у висини судске таксе на тужбу и одлуку.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) решио предмет спора без одржавања усмене расправе,

сматрајући да је такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. став 1. истог закона, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је у проведенем првостепеном поступку утврђено да тужилац, као адвокат, доприносе за социјално осигурање плаћа као осигураник самосталне делатности, те му је првостепени орган ожалбеним решењем утврдио аконтациону обавезу задужења доприносима за социјално осигурање, сагласно одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, Закона о здравственом осигурању, Закона о запошљавању и осигурању за случај незапослености и Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Поред тога, имајући у виду да у поступку пре доношења ожалбеног решења жалиоцу није омогућио да се изјасни о чињеницама које су од утицаја за решење ове управне ствари, првостепени орган је у складу са Законом о пореском поступку и пореској администрацији ту неправилност отклонио у поступку по жалби, тако што је обвезнику предочио начин утврђивања обавезе на име доприноса за обавезно социјално осигурање. Са изложеног, тужени орган је, имајући у виду да је жалилац у поступку по жалби био упознат са начином утврђивања обавезе, оценио да су наводи из жалбе неосновани и да је ожалбено решење правилно и на закону засновано.

Одредбом члана 22. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање (“Службени гласник РС”, бр. 84/04 ... 5/09), прописано је да је основица доприноса за предузетнике опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, док је одредбом става 2. истог члана, прописано да до коначног утврђивања опорезиве добити за текућу годину, предузетници плаћају месечну аконтацију доприноса на основицу коју чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, бр. 34/03 ... 5/09), прописано је да су осигураници самосталних делатности лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења и тачком 2. ако су лица која су оснивачи, односно чланови привредних друштава у складу са законом који у њима раде, без обзира да ли су у радном односу привредног друштва чији су оснивач или члан.

Одредбом члана 17. став 1. тачка 18. Закона о здравственом осигурању

("Службени гласник РС", бр. 107/05 ... 109/08), прописано је да су осигураници физичка лица која су обавезно осигурана у складу са овим законом и то предузетници који су регистровани за обављање законом дозвољене делатности у виду занимања, ради самосталног обављања делатности, обављања делатности слободне професије, као и самостални уметници, у складу са законом.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је, у поступку у коме је омогућио странци да учествује, одбио жалбу као неосновану, налазећи да је првостепени орган, након законито спроведеног поступка, потпуно и несумњиво утврдио одлучне чињенице и на тако утврђено чињенично стање правилно применио одредбе материјално правних прописа на које се позвао, исправно утврђујући тужиоцу аконтационо задужење доприносима за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2010. до 31.12.2010. године на основуцу коју чини основица за аконтацију пореза на доходак грађана.

Наиме, тужиоцу је коначним решењем првостепеног органа број 431-1а/7-92 од 16.04.2010. године, на основуцу од 20.544,15 динара (паушално утврђен приход) утврђена аконтација пореза на доходак грађана на приходе од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2010. до 31.12.2010. године. Како ова основица, сагласно одредбама члана 22. став 1. и 2. Закона о доприносима за социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр. 84/04...5/09), чини и основуцу доприноса, те да предузетници плаћају месечну аконтацију доприноса на основуцу који чини основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана, правилно је одлучио првостепени орган када је тужиоцу утврдио месечну основуцу доприноса за социјално осигурање у износу од 20.544,15 динара, колико је коначним решењем тужиоцу утврђена основица за месечну аконтацију пореза на доходак грађана у истом периоду.

Управни суд је ценио и остале наводе тужиоца изнете у тужби, али је нашао да нису основани, будући да је тужени орган у оспореном решењу оценио све наводе тужиоца изнете у жалби, које је он поновио и у тужби и за своју оцену дао потпуне, јасне и на закону засноване разлоге, које као у свему као правилне прихвата и овај суд.

По оцени Управног суда, тужилац се неосновано позива на становиште Врховног суда Србије изражену у пресуди У 3179/01 од 12.06.2002. године, будући да се не односи на утврђивање доприноса према прописима који су били на снази у време доношења првостепеног и овде оспореног решења, већ на начин утврђивања доприноса према прописима који су били на снази пре 2001. године, односно у време доношења првостепеног решења у том предмету.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, овај суд је обзиром да је тужба одбијена, у складу са одредбама чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), а сходном применом одредби члана 150., 151. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...74/13), одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде. О захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног поступка, суд није одлучивао, будући да суд у управном спору сагласно одредбама члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, одлучује о трошковима управног спора, а не о трошковима управног поступка, о којима одлучују управни органи, сагласно одредбама члана 103. до 112. Закона о општем управном поступку.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.04.2014. године, 9 У. 6033/12

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/ЈЗ